

for 1915, maa man nærmest antage, at Tallet for 1916 er sat for lavt, og i saa Fald lader det sig tænke, at der kan have været nogen Tilbøjelighed til ved Opgivelsen af Rugarealerne at afrunde Tallene nedad. Som sagt, jeg mener, man kan se tvivlende paa den Opgørelse, der har fundet Sted, og at det vil vise sig, naar Tællingen endelig finder Sted, at der er adskillige Hundreatusinde Tønder mere, end det er opgjort til.

I 1915 havde vi en Avl af 5,313,920 Tdr., altsaa over 1 Mill. Tdr. mere end i 1916 efter den Opgørelse, der har fundet Sted. Vi havde i 1915 et Areal Rug og Hvede af ca. 493,000 Tdr. Land, og det vil sige, at vi havde et Gennemsnitsudbytte af 11 Tdr. pr. Td. Land. Nu tror jeg ikke, man regner meget galt ved at regne med de 11 Tdr. og multiplicere dette Tal med Tallet paa det Areal, vi havde i 1916. Ser vi f. Eks. paa 1912 og foretager en Beregning af Udbyttet da pr. Td. Land, viser det sig, at det ogsaa bliver mellem 10 og 11 Tdr., og netop i Betragtning af, at vi havde de store Mængder i 1916, tillader jeg mig til Trods for, at Føldudbyttet har været noget mindre, alligevel at tro, at man kan regne med 10—11 Tdr. pr. Td. Land. Og saa vil det vise sig, at ved at multiplicere Tallet paa det Areal, vi havde besaaet med Rug og Hvede i 1916, i alt ca. 462,000 Tdr. Land, med 11 Tdr., kommer vi op over 5 Millioner, med andre Ord mellem 800,000 og 900,000 Tdr. mere, end der er opgjort af Statistisk Departement. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Tal er nok saa rigtigt som det andet, til Glæde for os alle — lad os være enige om det. Vi er selvfølgelig alle i højeste Grad interesserede i, at der er saa meget Rug og Hvede her i Landet i dette Øjeblik som muligt. Ministeren mangler ikke en Gang saa meget som disse 800,000—900,000 Tdr., saa vi kunde godt regne med et lavere Tal. Det kan saaledes muligvis vise sig, at vi har tilstrækkeligt af Brødkorn her i Landet. Naturligvis kan man ikke staa inde derfor, men nu vil det, efter at Tællingen og Opgørelserne har fundet Sted, vise sig, hvor meget vi i det hele har. Det er altsaa blot det, jeg vil pointere, at det vilde have været rart, om vi havde haft disse Opgørelser, inden vi gik til Behandlingen af det Lovforslag, som foreligger her i Dag. Jeg mener for øvrigt, at man kan multiplicere med 11, idet det særlig er Rugarealerne, der er gaaet tilbage — meget mere end Hvedearealerne —, og det er dem, der giver det

forholdsvis mindste Antal Tønder pr. Td. Land; det maa ogsaa tages i Betragtning her.

Hvis det da, som sagt, ikke skulde vise sig nødvendigt, at vi i det hele kommer i Besiddelse af de flere Hundreatusinde Tønder Byg til Brødkorn, er der naturligvis i høj Grad Brug for dem ude i det danske Landbrug, baade til Saasæd og ikke mindst naturligvis til Svinebesætningerne. Da vi nu ikke kan faa videre Majs, er det af største Betydning, at vi kan faa Bygget ud i Landbruget i Stedet for at opbevare det i store Magasiner og maaske gemme det til næste Aar. Det er vist en almindelig Mening — jeg har i hvert Tilfælde truffet adskillige, der er af den Anskuelse, som ogsaa jeg har —, at vi har tilstrækkeligt meget Brødkorn. Vi har ikke noget bestemt at bygge paa, i alt Fald ikke noget sikkert, men det er sikkert, at i den sidste Tid, ikke mindst i Januar, har man set kolossale Tilførsler til Stationer og Byer, i alt Fald meget større Tilførsler, end man til den Tid havde ventet. Dette kan ogsaa tyde paa, at der er tilstrækkeligt af Rug og Hvede.

Nu kan man naturligvis sige: Selv om der er tilstrækkeligt af Rug og Hvede, vil vi ikke undvære denne Bygning, for der er en Del Folk, som har unddraget sig deres Pligt og har undladt at saa Rug og Hvede. Derfor skal denne Lov være noget i Retning af en Straffelov eller i alt Fald en Skattelov for dem, saa at de kommer til at betale for det Antal Tønder Rug og Hvede, som de har undladt at saa og levere. Men en Skattelov som den her foreslaaede er af den vilkaarligste Art, det er en Skattelov, som overfor en Del Landbrugere i vort Land — det vover jeg at paastaa — er af særlig hensynsløs Beskaffenhed. Derfor har jeg ogsaa den Tro, at naar man bliver tilstrækkeligt oplyst om Forholdene rundt om i Landet, vil man ikke kunne gennemføre det her foreliggende Lovforslag, selv om det kun er et Mindretal af Landbrugere — det maa jeg indrømme —, der vil føle sig hensynsløst behandlet, hvis dette Lovforslag bliver højjet til Lov. Men vi skulde dog ikke arbejde saaledes i Rigsdagen, at vi, blot vi har et stort Flertal bag os, blæser Ret og Retfærdighed et Stykke og ikke bryder os om, at det, vi vedtager, gaar ud over adskillige, selv om det kun er et lille Mindretal. Det tror jeg heller ikke, Rigsdagen og Regeringen vil. At vedtage Lovforslaget vilde imidlertid være hensynsløst overfor de Landbrugere, som ikke